

فخرالدین صدیق شریف نابوشته، ممنوع التصوير شدم

چند صباحی است که یکی از مطرحتین و البته مثبت ترین بازیگران تلویزیون، جایی در تلویزیون ندارد. صحبت از "فخرالدین صدیق شریف" است، بازیگری که اغلب در نقشهای مثبت دیده شده و در اکثر پروژه های فاخر هم حضور داشته. همین نبودنش در تلویزیون بهانه ای شد تا با او کپی بزنیم...

مدتی است از شما در سیمای خبری نیست؟

سوال من هم این است. بازیگرانی که مردم آنها را می شناسند، الان کجای مجموعه های تلویزیونی روی آنتن یا در دست ساخت، هستند؟ من به نوعی ممنوع تصویر نامنویس شده ام و دلیلش را هم واقعاً نمی دانم که چرا کسی سراغی از ما نمی گیرد. مدیران و کسانی که در جایگاه های بالا و حتی تهیه کننده نشسته اند، اتفاقاً در میهمانی و جلسات و غیره روابط خوبی با ما دارند اما انگار در مورد برخی بازیگران یک نوع تبانی هست! کاش بنشینند و این مسائل را بررسی کنند که چرا به امثال من نباید در طول چند سال، چندان پیشنهاد بازیگری شود. نه فقط من بلکه خیلی ها اینگونه اند. اینها درد است؛ دردی که برای بسیاری پیش آمده است. اگر از کار افتاده بودیم و یا حتی گناهی از ما سر زده بود؛ حرفی نداشتیم. نکند ما را در میهمانی شبانه گرفته اند یا رانتخواری کرده ام که خودم هم بی خبرم؟!

کمی از گذشته حرف بزنیم. فکر می کنم

اولین کارتان سال ۵۶ با پرویز بشر دوست بود؟ بله، آن زمان اگر کسی به بازیگری علاقه داشت و همچنین متعلق به یک محیط کاملاً فرهنگی بود، به جای سینما به سمت تئاتر می رفت، من هم از سال ۵۵ نمایش را شروع کردم و با توجه به تحصیلم در این رشته اولین همکاری ام با پرویز بشر دوست بازی در نمایش "خبرهای روز" بود که در خانه نمایش اداره تئاتر روی صحنه بردیم.

شنیده بودم گاهی این نمایشها برای تلویزیون هم ضبط می شد.

سال ۵۹ "افسانه ماشاءالله خان" را در سالن چهارسوی تئاتر شهر روی صحنه بردیم و من یک سال بعد "درخت انگور" را بازی کردم که نویسنده و کارگردان هر دوی این نمایشها پرویز بشر دوست بود. تصمیم بر این شد که هر دو را ضبط تلویزیونی کنند و ما رفتیم استودیو و یکبار دیگر آنجا این نمایشها را ضبط کردند و از شبکه یک پخش شدند. قبل از آن در تابستان ۵۷ وقتی نمایش "تحویل دار" را در خانه نمایش اجرا می کردیم دوربین تلویزیون آمد سر صحنه و کار را ضبط کرد، اما به نظر من ضبط استودیویی بهتر بود.

فکر می کنم

آشنایی تان با سعید نیکپور هم در همان زمان شکل گرفت. کار با سعید نیکپور چگونه بود؟

مهمترین ویژگی ایشان نظم و برنامه ریزی دقیق در کارشان است. خاطر من هست که زمان

ضبط "امیر کبیر" در کاخ گلستان به ماه مبارک رمضان افتاده بود و آن زمان در مسجد ارگ هر شب برنامه بود. ایشان برای عدم تداخل کارمان با مراسم ماه رمضان و دوری از مشکلات مربوط به صداسعی می کرد فیلمبرداری را تا ساعت ۱۰ شب تمام کند و این در حالی بود که من هر روز از ساعت ۵ صبح برای گرمی که تقریباً سه تا چهار ساعت طول می کشید آنجا بودم. اما نظم و برنامه ریزی ایشان سبب می شد نه به ما فشاری بیاید و نه فیلمبرداری به تاخیر بیفتد.

فکر می کنم یکی از ویژگی های شما صدای شماسست که هم به چهره تان می نشیند و هم آرامش درونی تان را نشان می دهد.

صدای خوب بخش مهمی از بازی است. صدا برای بازیگر همان طور رکن اصلی بازی است، چرا که باید پرورش یابد و با تمرین های بدنی پیشرفت کند. حال اینکه من از ابتدا صدای نامناسبی نداشتم به کنار، اما یقین دارم که اگر تمرینات نمایشی نبود، فن بیانی که در طول بازی در نمایش آموختم و آکسان گذاری هایی که شناختم را نداشتم این صدا اصلاً جذاب نبود و به نقش نمی نشست. شما الان ببینید همه بازیگران نمایش یا پیشکسوتان بازیگری که روزی در صحنه تئاتر بوده اند صدای منحصر به فردی دارند. حنجره شان برای هر نقش انعطاف دارد و کاملاً روی نقش می نشیند.

شما در فیلم سریال "ابراهیم خلیل الله" بر خلاف اکثر کارهایتان نقش شیطان را خوب بازی کردید و اتفاقاً خیلی نقش موثری هم بود.

یک بازیگر باید توان بازی در تمام نقشها را داشته باشد؛ این یعنی رشد و تکامل یک بازیگر. راستش اول انتظارش را نداشتم که من گزینه بازی در این نقش باشم، اما بی تردید پذیرفتم؛ یک نقش دور از کلیشه های روز که می شد با آن منفی بودن را متفاوت نشان داد. به اعتقاد خودم این گام اول بود. کاش چنین نقشهایی آنقدر بود که مخاطب دیگر خود را در حصار سر بالهای خانوادگی با پدر و مادرها و خواهرها و برادرهای کلیشه و نخ نما شده نمی دید.

برای بسیاری احتمالاً این سوال وجود دارد که چه می شود که یک بازیگر هم در سینما، هم در تلویزیون و هم در تئاتر حضور دارد؟

اینها بیشتر بر اساس پیشنهاد است. گاهی اوقات ممکن است این پیشنهادات را مطالعه کنیم و مثلاً من برخی از آنها را نپذیرم، گاهی هم ممکن است مشکلات اقتصادی داشته باشم و پیشنهاداتی که تمایل چندانی به آنها ندارم را بپذیرم. مجموعه این شرایط باعث می شود یک بازیگر صرف نظر از اینکه چه کسی باشد، در یکی از مدیوم های سینما، تلویزیون یا تئاتر حضور پیدا کند. من خودم در تلویزیون کارهایی کرده ام که از سینما بیشتر دوست داشته ام، مثلاً سریال "در چشم باد" کار